

Valsul nălucilor

Cristi

încă un gând,
un poem
sau cum s-o numi zădărnicia asta
pătată de cuvinte.
nici oftatul nu-l știu pe de rost
deși mi-e tipărit pe orice respirație.
mă lovesc
de toate formele dezagregate de noapte
într-un labirint conturat
de absențe precoce și iubiri smulse din rădăcină.

îmi acordez ochii
cu valuri presărate de iluzii.
aici e a ta,
pulsează antitetic
cu minusul de viață
din venele mele.
fericirea mea nu zâmbește,
nu are de ce,
doar aplaudă
valsul nălucilor.

pe șira spinării am o nuntă.
se adună neîmplinirile
una câte una,
înghesuite pe un cartilaj fragil.
se poartă dresul fanteziei,
totul e o tăcere de cenușă,
tragicomicul se accentuează
cu fiecare vers de iubire:
"să lăsăm poetul să-și slăvească decepția"
se aud doar ecouri picurând din desișul pupilelor.
digul de pe crusta unui obraz cedează.
acum sa vezi prăpăd pe inimă...

degetele mi se îmbracă în crengi,
fiecare cu toamna ei pe creștet.
deja se aud primele zgârieturi
pe foaia îmbătată de partitura ta.
uitasem cum se doare,
arată-mi tu,
pas cu pas.
tango, iubirea mea:

pașii tăi recită marea,
din val în val
mi-ești tot mai mută.
ai mei,
tot mai stingheri pe țărm,
se sting
în sincron cu dragostea absolută.

și-apoi
să sune clopote păgâne
în miezul unui vid de suflet.
din mine se înfruptă din nou amorțeala
cu o poftă demnă de suspin.